

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

*****

Femení plural**Descongélate**

Directors: Félix Sabroso i Dúnia Ayaso. Intèrprets: Pepón Nieto, Candela Peña, Loles León, Rubén Ochandiano, Óscar Jaenada. Espanya, 2003. 97 minuts. Lauren.

Sembla que Pedro Almodóvar pateix el mono de la moguda madrilenya... I com sigui que ara vesteix de Hollywood *subido*, és a dir, molt estilista i *fashion* ell, va i produeix comèdies negres, passadíssimes de rosca i *cutreria* com aquesta crònica d'un pobre home grassonet. Perquè a banda de peripècies castisses a lo Alfonso Paso de *Los pobrecitos*, el tàndem Sabroso-Ayaso (a l'inrevés) es centra en mostrar les vergonyoses claudicacions d'un acomplexat fill i alhora calçasses marit: el pobret de mi Pepón Nieto fent d'actor tipus el club de la comèdia en ple barri madrileny de Lavapiés. Així, *Descongélate* és una sobrecarregada comèdia, entre negra i costumista, que despulla, descongela, unes quantes hipocresies socials. Explicada en primera persona, la veu del pocapena Nieto posa l'accent en els somnis, les frustracions i la ironia d'un destí amable, gràcies a la complicitat d'uns guionistes que, malgrat tot, estan a favor de les seves poètiques criatures. Vorejant sempre el buit de la desmesura d'un guió excessiu, *Descongélate* acaba remuntant el ridícul. I és que el Pepón s'ho creu. I la Candela Peña, fent de Candela Peña, també. I què dir de la immensa Loles León, mare dominadora que hauria complagut Freud! Ella i la nora, s'enduen el pobre gall a la cassola. Femení plural.